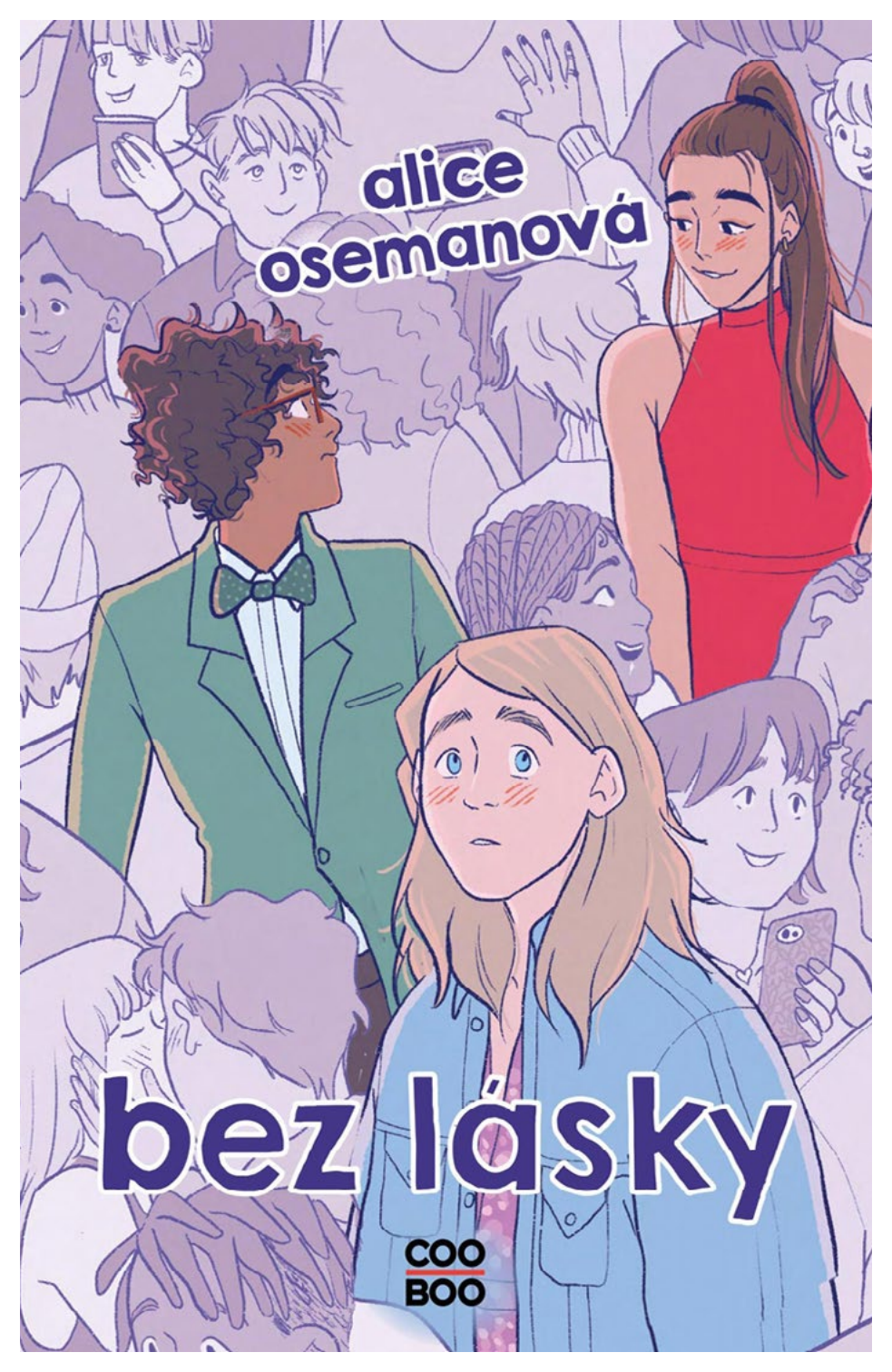

**alice
osemanová**

bez lásky

**COO
BOO**

Bez lásky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Alice Osemanová
Bez lásky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

bez lásky

alice
osemanová

COO
BOO

Od Alice Osemanové již vyšlo:

Srdcerváči

Srdcerváči 2

Srdcerváči 3

Srdcerváči 4

Srdcerváči: Omalovánky

Srdcerváči: Ročenka

Nick a Charlie

Letos v zimě

Solitaire

Amor je prevít, srdce umí zmást:
kde selže šíp, tam pomůže mu past.

Mnoho povyku pro nic, William Shakespeare

ČÁST PRVNÍ

TEĎ, NEBO NIKDY

Kolem ohniště se cimaly hned tři páry, jako by pořádaly nějaké organizované líbací orgie, a půlka mého já si v duchu říkala *fuj*, zatímco ta druhá si zoufala *kéž bych byla na jejich místě*.

Abych pravdu řekla, něco takového jsem asi na afterparty po maturitním plese měla očekávat.

Nejsem zrovna pařící typ. Neměla jsem tušení, že takhle to na kalbách chodí.

Vytratila jsem se od ohniště a zamířila zpátky do honosného venkovského sídla Hattie Jorgensenové. Jednou rukou jsem si vykasala šaty, abych nezakopla, a rychle napsala Pip.

Georgia Warrová

nedostala jsem se k ohni pro maršmelouny, protože se kolem cimbají lidi

Felipa Quintanaová

Jak jsi mě takhle mohla zradit a zklamat, Georgio

Georgia Warrová

máš mě ještě ráda nebo je konec

Vešla jsem do kuchyně a okamžitě vyhledala Pip. Zrovna se opírala o linku, v jedné ruce kelímek plný vína, v druhé mobil. Kravatu měla napůl zastrkanou v náprsní kapse, sametový blejzr vínové barvy rozepnutý a krátké lokny jí rozverně poletovaly kolem hlavy – bezpochyby výsledek divokého křepčení na plesu.

„V poho?“ zeptala jsem se.

„Možná jsem trochu přebrala,“ odpověděla. Z nosu jí přitom začaly klouzat brýle s želvovinovými obrubami. „A taky tě mám *kurevsky* ráda.“

„Víc než maršmelouny?“

„Jak po mně můžeš chtít si vybírat?“

Položila jsem jí ruku kolem ramen a společně jsme se opřely o kuchyňskou linku. Byla skoro půlnoc, z obývacího pokoje duněla hudba a z každého kouta v domě se ozýval smích, křik a výskot spolužáků.

„Kolem ohniště se líbaly tři páry,“ oznámila jsem. „Úplně synchronizovaně.“

„Rajcovní,“ poznamenala Pip.

„Tak trochu jsem si přála být na jejich místě.“

Pip po mně vrhla znechucený pohled. „*Fuj*.“

„Jen se chci s někým líbat,“ povzdechla jsem si, což bylo zvláštní, protože jsem ani nebyla opilá. Po akci povezu Pip a Jasona domů.

„Já se s tebou budu líbat, jestli chceš.“

„Takhle jsem to nemyslela.“

„No, Jason už pár měsíců s nikým nechodí. Určitě by se nenechal dvakrát přemlouvat.“

„Sklapni. Myslím to vážně.“

A taky že ano. Vážně jsem se s někým chtěla líbat. Chtěla jsem si užít trochu toho maturitního kouzla.

„Tak jdi do Tommyho,“ navrhla Pip, povytáhla obočí a ďábelsky se uculila. „Možná by ses mu měla *vyznat*.“

Za celý život se mi líbil jen jeden člověk. Jmenoval se Tommy.

Byl to hezoun ročníku, ten typ, co by se mohl živit modelingem, kdyby o to stál. Byl vysoký a hubený a konvenčně atraktivní jako Timothée Chalamet, i když jsem tak docela nechápala, co na Timothéem Chalametovi všichni vidí. Měla jsem teorii, že spousta lidí jen předstírá, že se jim nějaká celebrita líbí, aby líp zapadli.

Tommy se mi líbil od šesté třídy, kdy se mě jedna holka zeptala: „Kdo je podle tebe nejhezčí kluk na Truhamu?“ Ukázala mi na mobilu fotku skupinky nejoblíbenějších šestáků z chlapec-ké školy naproti přes ulici a Tommy stál přímo uprostřed. Hned jsem poznala, že je z nich nejpohlednější – měl vlasy jako hvězda z boybandu a docela moderní oblečení –, a tak jsem na něj ukázala a řekla *tenhle*. A tak nějak to začalo.

Uplynulo skoro sedm let a já s Tommym ani jednou nepromluvila. Vlastně jsem po tom ani netoužila, hlavně proto, že jsem dost stydlivá. Považovala jsem ho spíš za abstraktní koncept – byl přitažlivý, líbil se mi a nikdy mezi námi k ničemu nedojde, což mi naprosto vyhovovalo.

„Tommy?“ prskla jsem. „Ani náhodou.“

„Proč ne? Líbí se ti.“

Při myšlence na to, že bych svůj vztah k Tommymu měla posunout na další úroveň, se mi zhoupł žaludek nervozitou.

Neurčitě jsem pokrčila rameny a Pip to nechala být.

Zavěšené do sebe jsme vyrazily z kuchyně na chodbu luxusního sídla Hattie Jorgensenové. Lidi se na chodbě váleli v maturitních šatech a oblecích ve změti kelímků a jídla. Nějaká dvojice se líbala na schodech – chvíli jsem přemýšlela, jestli to je nechutná, nebo ta nejromantičtější věc, kterou jsem kdy v životě viděla. Nejspíš to první.

„Víš, co bych chtěla?“ zeptala se Pip, když jsme doklopytaly do zimní zahrady a žuchly na pohovku.

„Co?“

„Aby mi někdo spontánně vyznal lásku písni.“

„Jakou písni?“

Pip se krátce zamyslela.

„Your Song‘ z *Moulin Rouge*.“ Povzdechla si. „Bože, jsem smutná, osamělá a lesba.“

„Solidní volba, ale ne tak dosažitelná jako polibek.“

Pip obrátila oči v sloup. „Jestli tak moc toužíš se s někým vykouznout, tak jdi za Tommym. Líbí se ti sedm roků. Tohle je tvoje poslední šance, než se rozprchneme na vysokou.“

Na tom něco bude.

Pokud bych si někoho vybrat musela, byl by to Tommy. Jenže ta představa mě děsila.

Založila jsem si ruce na hrudníku. „Možná bych se mohla líbat s někým, koho ani neznám.“

„Ale hovno.“

„Myslím to *vážně*.“

„Nemyslíš. Taková nejseš.“

„Nevíš, jaká jsem.“

„Ale vím,“ ohradila se Pip. „Znám tě nejlíp na světě.“

Měla pravdu. V tom, že mě zná, že taková nejsem a že dneska rozhodně nevyužiju svoji šanci vyznat lásku klukovi, co se mí líbí sedm let, a zároveň poslední možnost se s někým líbat, dokud jsem na střední, dokud mám příležitost vychutnat si to omamné pubertácké nadšení a kouzlo mládí, které už všichni ostatní podle všeho okusili.

Ted, nebo nikdy.

Takže se asi budu muset hecnout a přece jen Tommyho políbit.

SLAĎÁKY

Odjakživa jsem milovala sladřáky. Romantiku obecně. Zbožňuju Disneyho (zejména nedoceněný skvost jménem *Princezna a žabák*). Zbožňuju fanfikce (dokonce i o postavách, které jsem vůbec neznala, každopádně nejčastěji inklinuju ke dvojicím Draco/Harry a Korra/Asami). Baví mě fantazírovat o tom, jak bude vypadat moje vlastní svatba (ve stodole, s podzimním listím a bobulovým ovocem, spoustou světylek a svíček, šaty – krajkové s nádechem do vintage, nastávající pláče, rodina pláče, já pláču, protože mám obrovskou radost, že jsem našla *spřízněnou duši*).

Prostě. Zbožňuju. *Lásku*.

Vím, že je to sentimentální. Jenže já zkrátka nemám srdce z kamene. Jsem spíš snílek, co rád toužebně vzdychá nad romantikou a věří v sílu lásky. Jako ten hlavní týpek z *Moulin Rouge*, když uteče do Paříže, aby mohl psát příběhy o pravdě, svobodě, kráse a lásce, i když by se spíš měl snažit najít si práci, aby vůbec měl na jídlo. Jo. To zní přesně jako já.

Nejspíš to koluje v rodině. Warrovi věří v *lásku až za hrob* – moji rodiče jsou do sebe stejně zamilovaní, jako když se v roce 1991 poznali. Máma byla učitelka baletu a táta hrál v kapele. Nekecám. Jako by vypadli ze zápletky písničky „Sk8ter Boi“ od Avril Lavigne, akorát se šťastným koncem.

Prarodiče z obou stran jsou pořád spolu. Brácha se oženil ve dvaadvaceti. Nikdo v mé nejbližší rodině není rozvedený. Dokonce i většina starších bratranců a sestřenic buď s někým chodí, nebo už mají i děti.

Zato já nikdy s nikým nechodila.

Nikdy jsem se s nikým ani nelíbala.

Jason se na jednom školním výletě líbal s Karishmou, se kterou jsem chodila na dějepis, a pak pár měsíců chodil s jednou příšerou holkou, co se jmenovala Aimee, než mu došlo, že je úplně na pěst. Pip se na jedné domácí party líbala s Millie a na kostýmní zkoušce Dráculy se zase líbala s Nicolou z dramataku. Většina lidí měla podobné zážitky – nevinnou líbačku s někým, kdo se jim tak trochu líbil, nebo možná ani ne, a nikam to nutně nevedlo. Zkrátka standardní součást puberty.

Většina lidí nebyla v osmnácti nepolíbená. Většina lidí mého věku byla aspoň jednou do někoho platonicky zaláskovaná, i kdyby jen do nějaké celebrity. Minimálně polovina lidí, co znám, už s někým spala, i když pár z nich určitě lhalo nebo mělo za to, že někomu vyhonit nebo šáhnout na prso se dá počítat jako sex.

Mně to ale nevadilo, protože jsem věděla, že můj čas přijde. Jako v případě ostatních. *Jednou někoho najdeš* – přesně tohle mi všichni říkali a měli pravdu. Náctileté lásky beztak vydrží navždy jen ve filmech.

Stačilo si počkat na velkou love story. Najdu *svého člověka*. Zamilujeme se do sebe. A já dostanu svoji lásku až za hrob.

PIP, JASON A JÁ

„Georgia musí políbit Tommyho,“ zatrylkovala Pip na Jasona, když jsme se vedle něj posadily na pohovku v obývacím pokoji.

Jason zrovna hrál na mobilu scrabble. „Můžu se zeptat proč?“ Zamračil se na mě.

„Protože je to sedm let a já mám pocit, že nastal čas,“ odpověděla Pip. „Co ty na to?“

Jason Farley-Shaw byl náš nejlepší kamarád. Byli jsme taková nerozlučná trojka. Já a Pip jsme chodily na dívčí gymnázium a s Jasonem jsme se seznámily na každoroční školní divadelní hře, kam učitelé vždycky nalákali pár kluků z chlapeckého gymnázia. O pár let později přestoupil na naši školu – vyšší gympl byl už smíšený – a přidal se do našeho dramaťáku.

Ať už jsme hráli muzikál nebo divadelní hru, Jason povětšinou dostával jednu a tu samou roli: přísného postaršího muže. Jednak proto, že byl vysoký a urostlý, ale taky proto, že na první pohled opravdu působil jako přísný táta. V *Bídnicích* hrál Javerta, v *Bouři* Prospera a v *Mary Poppins* zase George Bankse, vzteklého otce.

Já a Pip jsme ale záhy odhalily, že pod Jasonovým přísným zevnějškem se ukrývá mírný, klidný kluk, který s námi podle všeho rád tráví čas. Jelikož Pip je víceméně vládkyně chaosu a já mám

zase tendenci se pořád kvůli něčemu stresovat nebo cítit nepatřičně, Jason nás dokonale doplňuje.

„Ehm,“ vyrazil ze sebe Jason a podíval se na mě. „No... nezáleží na tom, co si o tom myslím *já*.“

„Nevím, jestli se chci s Tommym líbat,“ hlesla jsem.

Jasona moje odpověď podle všeho uspokojila, a tak se otočil na Pip. „A máš to. Případ uzavřen. O takových věcech nesmíš pochybovat.“

„Ne! No tak!“ zaskřehotala Pip a otočila se na mě. „Georgio. Já vím, že jsi stydlivka. Ale je *naprosto normální* se stydět v blízkosti lidí, co se ti líbí. Tohle je doslova tvoje *poslední* šance mu to říct, a i kdyby tě odmítl, tak je to fuk, protože jde na vysokou na opačném konci země.“

Mohla jsem podotknout, že v tom případě by bylo dost těžké udržovat vztah, kdyby nám to vyšlo, ale mlčela jsem.

„Pamatuješ, jak jsem byla nervózní, když jsem měla Alici říct, že se mi líbí?“ pokračovala Pip. „A pak na mě vybalila, *sorry, já jsem na kluky*, a já probežela snad dva měsíce, ale podívej se na mě teď! Mám se skvěle!“ Svůj proslov podtrhla vykopnutím nohy do vzduchu. „Tenhle scénář nemá žádné následky.“

Jason mě celou dobu pozoroval, jako by se snažil přijít na to, jak se cítím.

„Já nevím,“ zamumlala jsem. „Prostě... nevím. Asi se mi líbí.“

Po Jasonově tváři přelétl záblesk zklamání, ale téměř okamžitě zmizel.

„No,“ protáhl a sklouzl pohledem do svého klína, „asi bys měla dělat, co chceš.“

„Asi se s ním chci líbat,“ řekla jsem.

Rozhlédla jsem se po místnosti a vida, Tommy zrovna stál v malém hloučku u dveří. Byl dost daleko na to, abych neviděla všechny detaily jeho tváře – byl to prostě jen koncept člověka, lidská hmota, genericky hezký kluk. Co se mi už sedm let líbí. Takhle

z dálky jsem si při pohledu na něj okamžitě vybavila šestou třídu, kdy jsem ukazovala na fotku kluka, o kterém jsem usoudila, že je atraktivní.

A to mě přesvědčilo. Dokážu to.

Dokážu políbit Tommyho.

V minulosti mě párkrát napadlo, jestli skončím s Jasonem. Párkrát mě i napadlo, jestli skončím s Pip. Kdybychom byli ve filmu, minimálně dva z nás by skončili spolu.

Jenže ani k jednomu z nich jsem nikdy nechovala romantické city. Nebo o nich minimálně nevím.

S Pip jsem se kamarádila už skoro sedm let. Od prvního dne v šesté třídě, kdy nás posadili vedle sebe a přinutili říct si tři zajímavé věci o sobě. Zjistily jsme, že obě toužíme po herecké kariéře, a bylo hotovo. Kamarádky.

Pip byla odjakživa mnohem společenštější, zábavnější a obecně zajímavější než já. Já jsem byla ta, co naslouchala a podporovala, když si ve čtrnácti procházela krizí z toho, že se jí asi líbí holky, a pak vloni, když se hroutila z toho, že neví, jestli se chce víc věnovat herectví, nebo přírodním vědám, a nakonec před pár měsíci, když řešila, že si chce ostříhat vlasy na krátko, a měla strach, jak bude vypadat.

S Jasonem jsme se poznali až později, ale okamžitě jsme si padli do noty. Až se mi tomu nechtělo věřit, vzhledem k mé mizerné historii navazování přátelství. Jason byl první člověk, se kterým jsem mohla jen tiše sedět a nebylo to trapné. Neměla jsem pocit, že se kvůli němu musím snažit být vtipná a zábavná, stačilo být sama sebou a Jason s tím byl v pohodě.

Snad tisíckrát jsme u sebe přespávali. Věděla jsem přesně, kde má Pip v matraci prasklé pružiny. Věděla jsem, že Jason má z mojí sbírky nádobí nejraději skleničku s vybledlým kačerem Donaldem, kterou jsem si ve dvanácti přivezla z Disneylandu. Kdykoli jsme

byli spolu, dívali jsme se na *Moulin Rouge* – ten film jsme znali nazpaměť.

Mezi Pip, Jasonem a mnou to nikdy nejiskřilo. Ale řekla bych, že to, co mezi námi bylo – mnohaleté přátelství –, bylo srovnatelně silné pouto. Možná silnější než v případě celé řady párů, které znám.

PRAVDA, NEBO ÚKOL

Pip vymyslela, že abych se dostala fyzicky blíž k Tommymu, připojíme se ke skupince lidí, co zrovna hráli *pravdu, nebo úkol*. Já i Jason jsme proti tomu vehementně protestovali, ale Pip si samozřejmě prosadila svou.

„Pravdu,“ řekla jsem, když přišla řada trpět na mě. Hattie, která hru vedla, se ďábelsky usmála a vytáhla jednu kartu z balíčku označeného *pravda*. Bylo nás zhruba jedenáct, všichni jsme seděli na zemi v obýváku. Já byla usazená mezi Jasonem a Pip. Tommy naproti. Nechtěla jsem se na něj dívat.

Pip mi na znamení podpory podala z mísy brambůrek. Vděčně jsem ho přijala a nacpala si ho do pusy.

„Popiš nám svůj nejhorší romantický nebo sexuální zážitek s klukem.“

Pár lidí pobaveně zahučelo, jeden týpek hvízdal a jedna holka se jen zasmála. To jedno krátké *ha* mě rozhodilo ze všeho nejvíc.

Měla jsem štěstí, že s většinou lidí na téhle party se už nikdy nevidím. Možná na Instagramu, ale tam jsem většinu lidí skryla, abych neviděla jejich storička, a v hlavě už jsem si dávala dohromady seznam lidí, které po maturitě přestanu sledovat. Ve škole jsme já, Pip a Jason vycházeli jen s pár vybranými. Sedávali jsme s nimi v jidelně u stolu. Malá parta lidí z dramataku, se kterou

jsme se vídali, když jsme nacvičovali hru. Ale už teď jsem věděla, že se po maturitě rozutečeme na vysoké školy a zapomeneme na sebe.

To ovšem není případ mě, Pip a Jazona, protože všichni tři na podzim nastoupíme na Durhamskou univerzitu – tedy, za předpokladu, že budeme mít dostatečně dobré známky. Původně jsme měli jiný plán – byli jsme sice trojice šprtů, jenže pak Jazona nevzali na Oxford a Pip se nedostala na King's College London. Já byla jediná, pro koho byl Durham první volba.

Každý den jsem děkovala vesmíru, že to takhle vyšlo. *Potřebovala* jsem je. Byli pro mě naprosto nepostradatelní.

„To je už přes čáru,“ ozval se okamžitě Jason. „No tak. To je moc osobní.“

Zbytek osazenstva začal protestovat. Lidem bylo u zadku, jestli je otázka moc osobní.

„Musíš mít aspoň *něco*,“ protáhla Hattie svým snobským přízvukem. „*Všichni* mají za sebou aspoň jednu nepovedenou líbačku.“

Nebylo mi příjemné, že jsem v centru pozornosti, a tak jsem usoudila, že je lepší mít to rychle z krku.

„Ještě nikdy jsem se s nikým nelíbala,“ oznámila jsem.

Když jsem to říkala, neměla jsem pocit, že jde o něco obzvlášť neobvyklého. Nejsme přece ve filmu o pubertácích. Tady se nikdo nikomu neposmívá kvůli tomu, že je ještě panna nebo panic. Všichni vědí, že když se lidi na tyhle věci necítí, tak je nedělají. Že jo?

Jenže pak se spustila salva reakcí.

Ozvalo se hlasité zalapání po dechu. Soucitné *ach*. Pár kluků vyprsklo smíchy a jeden zakašlal *panna*.

Hattie si zakryla pusou dlaní a zděšeně vypískla: „Panebože, jako fakt?“

Začínaly mě pálit tváře. Nebyla jsem divná. Spousta lidí byla v osmnácti nepolíbená.

Sklouzla jsem pohledem k Tommymu. I on si mě soucitně prohlížel, jako bych byla malé dítě – jako bych byla děcko, co ničemu nerozumí.

„Není to zas *tak* neobvyklý,“ dodala jsem.

Hattie si přitiskla dlaň na srdce a vyšpulila spodní ret. „Jsi tak neposkvrněná.“

Nějaký týpek se ke mně naklonil. „Tobě je osmnáct, ne?“ zeptal se.

Přikývla jsem.

„*Ježíšikriste*,“ vyprskl znechuceně, jako bych měla prašivinu.

Vážně jsem byla nechutná? Hnusná a stydlivá a nechutná, a *proto* jsem se s nikým nelíbala?

Do očí mi vhrkly slzy.

„Fajn,“ štěkla Pip. „Všichni okamžitě zklidněte hormon.“

„Vždyť to ale je divný,“ ozval se kluk, kterého jsem znala z anglické literatury. Mluvil na Pip. „Musíš uznat, že je *divný* bejt v osmnácti nepolíbená.“

„Že to říkáš zrovna ty, co ses přiznal, že sis ho vyhonil nad princeznama ze *Shreka Třetího*.“

Pár lidí ve skupince se rozchechtalo a na okamžik zapomněli, že se smějí mně. Zatímco Pip dál ryla do spolužáka, Jason mě úplně nenápadně chytil za ruku, vytáhl na nohy a odvedl pryč.

Na chodbě jsem měla chuť se rozbrečet, a tak jsem prohlásila, že potřebuju čurat, a vyrazila do patra hledat záchod. V koupelně jsem se prohlédla v zrcadle a opatrně si promnula oči, abych si nerozmazala řasenku. Slzy jsem silou vůle spolkla. Nebudu brečet. Nikdy před nikým nebrečím.

Nedošlo mi to.

Nedošlo mi, jak *moc* jsem pozadu. Celou dobu jsem myslela jen na to, že se láska mého života jednoho dne prostě nějak vyloupne. Což byla chyba. Velká, velká chyba. Všichni ostatní dospívají, líbají se, sbírají sexuální zkušenosti, zamilovávají se a já...

Já jsem pořád dítě.

A jestli se nic nezmění... budu napořád sama?

„Georgio!“

Pip. Než jsem vyšla z koupelny, ujistila jsem se, že nejde poznat, že jsem brečela. A Pip nic nepoznala.

„Jsou to debilové,“ prohlásila.

„Jo,“ přitakala jsem.

Věnovala mi pokus o vřelý úsměv. „Víš, že jednou někoho potkáš, že jo?“

„Jo.“

„Víš, že někoho potkáš. Jako všichni ostatní. Uvidíš.“

Jason si mě se smutným výrazem prohlížel. Taky patří mezi ty, co mě litují?

„Je možný, že mrhám mládím?“ zeptala jsem se jich. A oni, že *ne*, jako správní nejlepší kamarádi, ale bylo pozdě. Přesně takové kopnutí jsem potřebovala.

Musím se s někým líbat, než bude pozdě.

A ten někdo musí být Tommy.

TOMMY

Poslala jsem Pip a Jasona dolů pro něco k pití. Sama jsem se přitom vymluvila, že mi je zima a že si potřebuju dojít pro bundu, kterou jsem nechala v jednom z hostinských pokojů, a pak jsem stála v potměsné chodbě a snažila se dýchat a dát trochu do kupy.

Všechno je v pohodě. Není moc pozdě.

Nejsem divná ani nechutná.

Mám čas si promyslet, jak to udělám.

Našla jsem bundu. Na topení jsem taky objevila mísu malých párečků, tak jsem vzala i ty. Na chodbě jsem si pak všimla pootevřených dveří. Nakoukla jsem dovnitř a naskytl se mi ničím nezakrytý výhled na holku, co se nechávala vyprstít.

Hrůzou se mi zježily chlupy na zátylku. Ty vole, oukej, fajn. Zapomněla jsem, že tohle lidi opravdu dělají. Bavilo mě číst o sexu ve fanfickách a vidět sex ve filmech, ale v reálu jsem si spíš říkala, *no fuj. Tohle se mi nelíbí, chci pryč.*

Mimoto – když se do vás chystal někdo něco strkat, jeden by řekl, že předtím nezapomenete pořádně zavřít dveře.

Nedokázala jsem si samu sebe v té situaci představit. Upřímně, teoreticky se mi ten nápad zamlouval – sexy dostaveníčko v potměsném pokoji v cizím domě s někým, s kým už pár měsíců na střídačku flirtujete –, ale ve skutečnosti? Dotýkat se něčích genitálií? Fuj.

Nejspíš trvá, než lidi dojdou k tomu, že jsou připravení. A taky je nutné najít někoho, s kým se cítíte dobře. Já jsem ještě nikdy nenašla na nikoho, s kým bych se chtěla líbat, natož s kým bych chtěla...

Sklouzla jsem pohledem k párečkům. Najednou mě přešel hlad.

A pak ticho na chodbě prolomil něčí hlas.

„Čau,“ řekl. Vzhledla jsem a přede mnou stál Tommy.

Ještě nikdy jsem s ním nemluvila.

Často jsem ho někde viděla, to je jasné. Na těch pár domácích pařbách, na kterých jsem byla. Párkrát u školní brány. Když k nám přišel na vyšší gympl, neměli jsme sice žádné společné předměty, ale občas jsme se míjeli na chodbě.

Vždycky jsem v jeho blízkosti byla tak trochu nervózní. Říkala jsem si, že je to asi kvůli tomu, že se mi líbí.

Nevěděla jsem, jak se kolem něj chovat.

Tommy ukázal na dveře. „Je tam někdo? Myslím, že jsem na posteli nechal kabát.“

„Myslím, že se tam někdo nechává vyprstít,“ odpověděla jsem a doufala, že mě lidi uvnitř neslyší.

Tommy spustil ruku. „Aha. Tak jo. Hm, oukej. Ehm. Tak si pro něj asi dojdou později.“

Rozhostilo se ticho. Nervózně jsme přešlapovali přede dveřmi. Dvojici v ložnici jsme neslyšeli, ale oba jsme věděli, co se uvnitř děje. Chtělo se mi umřít.

„Jak ti je?“ zeptal se.

„Víš jak,“ řekla jsem a zvedla mísu s párečky. „Mám párečky.“

Tommy přikývl. „Dobrý. To máš dobrý.“

„Dík.“

„Mimochodem, moc ti to sluší.“

Moje maturitní šaty měly barvu šeríku a spoustu flitrů, což byl velký rozdíl oproti mým obvyklým pleteným svetrům se vzorem a džínům s vysokým pasem, ale taky jsem si myslela, že mi to sluší, takže jsem byla ráda, že mi to někdo potvrdil. „Dík.“

„Ta věc s *pravdou*, *nebo úkolem* mě mrzí.“ Tommy se uchechtl.
„Lidi jsou občas děsný vemená. Jen mezi náma, já se poprvý líbal až v sedmnácti.“

„Fakt?“

„Jo. Vím, že je to docela pozdě, ale... víš jak, je lepší počkat na ten správný moment.“

„Jo,“ přitakala jsem, ale myslela jsem jen na to, že jestli je sedmnáct pozdě, tak já už musím být těžce za zenitem.

Měla jsem z toho divný pocit. Tommy se mi líbí už sedm let. Baví se se mnou. Tak proč teď neskáču radostí?

Naštěstí mi v tu chvíli zavibroval mobil. Vytáhla jsem ho z podprsenky.

Felipa Quintanaová

Prsimtě kde jseš

Haha prsim

Já omylem naprsala prsim

A ted' ZASE

Haha prsa

Jason Farley-Shaw

Vrať se prosím dřív než pip vypije další skleničku vína

Felipa Quintanaová

Přestaň o mně psát v naší vlastní skupině, když stojím přímo vedle tebe

Jason Farley-Shaw

Ale vážně Georgio kde jseš

Rychle jsem mobil schovala, aby si Tommy nemyslel, že ho ignoruju.

„Ehm...“ začala jsem, protože jsem nevěděla, co chci říct. Ukázala jsem na svoji oversize džínovou bundu. „Můžu ti půjčit bundu, jestli ti je zima.“

Tommy se na ni podíval. Nevypadal, že by ho nějak rozhodilo, že mu nabízím striktně vzato *dívčí* bundu, což bylo dobře, protože kdyby se ohradil, tak by s mým zaláskováním byl okamžitě konec.

„Jsi si jistá?“ zeptal se.

„Jasně!“

Vzal si ode mě bundu a oblékl si ji. Cítila jsem se trochu nesvá, že nějaký kluk, kterého ani tolik neznám, má na sobě moji oblíbenou bundu. Neměla bych se z tohohle vývoje radovat?

„Zrovna jsem se chystal chvíli jen tak sedět u ohně,“ prohodil Tommy a opřel se o zeď. Přitom se usmál a nenápadně se sklonil ke mně. „Chceš... jít se mnou?“

V tu chvíli mi došlo, že se se mnou snaží flirtovat.

Všechno jde podle plánu.

Vážně se budu líbat s Tommym.

„Jasně,“ souhlasila jsem. „Jen napíšu kámošům.“

Georgia Warrová

jsem s tommym lol

Romance ze školního prostředí byla moje oblíbená zápletka ve fanfkcích. Taky jsem zbožňovala příběhy o spríznených duších, seznámení v kavárně, utěšování a dočasné amnézii.

Myslela jsem, že z výše uvedeného se mě asi nejvíc týká právě romance ze školního prostředí, ale když moje zápletka začala mít reálné obrysy, zpanikařila jsem.

Srdce mi zběsile bušilo, potila jsem se, chvěly se mi ruce. Tenhle typ paniky. Jenže takhle se člověk cítí, když je zamilovaný, takže to je normální, že jo?

Všechno je úplně normální.

LÍBÁNÍ

U ohně jsme byli úplně sami. Nikde v dohledu se neodehrávaly žádné líbací orgie.

Vybrala jsem si místo vedle hromady dek, Tommy se posadil vedle mě a na opěrku židle si opatrně položil lahev piva. Co se bude dít teď? Prostě po sobě začneme lézt? Boha jeho, jen to ne.

Počkat, a není tohle náhodou to, co jsem chtěla?

Tak či tak se schylovalo k polibku. To mi bylo jasné. Teď, nebo nikdy.

„Takže,“ začal Tommy.

„Takže,“ zopakovala jsem.

Přemýšlela jsem, jak budu líbání iniciovat. Ve fanfikci prostě jen řeknou *Můžu tě políbit*, což je na papíře velká romantika, ale když jsem si představila, že bych to říkala nahlas, měla jsem chuť se hanbou propadnout. Ve filmech se protagonisté většinou začnou líbat jen tak, bez nějaké předchozí diskuze, ale oba zúčastnění vždycky vypadají, že vědí přesně, co mají dělat.

Kývl na mě, já po něm loupala očima a čekala, až něco řekne.

„Sluší ti to,“ řekl.

„To už jsi říkal,“ odpověděla jsem s rozpačitým úsměvem, „ale děkuju.“

„Je trochu divný, že jsme se spolu ve škole vůbec nebavili,“ po-

kračoval. Přitom položil ruku na opěradlo její židle a jeho dlaň tak skončila nepříjemně blízko u mého obličej. Nevím, proč mi to bylo proti srsti. Asi proto, že mě od jeho kůže dělilo jen pár centimetrů.

„No, úplně jsme se nekamarádili se stejnými lidmi,“ prohodila jsem.

„Jo, a ty toho moc nenamluvíš, vidě?“

To jsem nemohla popřít. „Hmmm.“

Teď už byl tak blízko, že mi přestalo být jasné, co jsem na něm celých těch sedm let viděla. Očividně byl konvenčně atraktivní, podobně jako popové hvězdy nebo herci, ale neviděla jsem na něm nic, z čeho bych měla motýlky v břiše. Vím vůbec, jaký to je pocít? Co přesně bych teď měla cítit?

Přikývl, jako by už o mně věděl úplně všechno. „To je v pohodě. Stydlivky jsou fajn.“

Co to vůbec má znamenat?

Chová se úchylně? Nedokázala jsem to poznat. Nejspíš jsem jen nervózní. To by byl každý, kdyby byl s někým, kdo se mu líbí.

Zabloudila jsem pohledem k domu a najednou mě přepadl pocit, že už se na Tommyho nechci dívat. Všimla jsem si, že na sklo v zimní zahradě se lepí dvě postavy – Pip a Jason. Pip mi okamžitě zamávala, ale Jason ji s napůl provinilým výrazem hned zarazil a odtáhl pryč.

Oba chtěli vidět, jak Georgia dopadne se svojí několikaletou platonickou láskou.

Tommy se ke mně naklonil ještě blíž. „Měli bysme se spolu víc bavit, nebo tak.“

Poznala jsem na něm, že to tak nemyslí. Jen to protahuje. Věděla jsem, co má nastat.

Měla jsem se k němu naklonit, celá nervózní a natěšená zároveň, on mi odhrne pramen vlasů z tváře, já na něj zamrkám zpod řas a pak se políbíme, něžně, a budeme jako jeden, Georgia

a Tommy, a pak půjdeme domů, radostí bez sebe, a možná se to už nikdy nezopakuje. Nebo mi možná napíše, dohodneme si rande, jen abychom vyzkoušeli, kam to povede, a na třetím rande se rozhodneme, že spolu budeme chodit, a pár týdnů nato se spolu vyspíme, a až budu na vysoké, tak mi bude každé ráno psát a dvakrát do měsíce za mnou přijede, a po vysoké se spolu sestěhujeme do malého bytečku u řeky a pořídíme si psa, on si nechá narůst plnovous a pak se vezmeme a to bude konec.

Přesně tohle se mělo stát.

Každý okamžik se mi živě přehrával v hlavě. Snadná cesta. Očekávaná.

To bych mohla zvládnout, ne?

Jestli ne, co na to řeknou Pip a Jason?

„V pohodě,“ pokračoval Tommy. „Vím, že ses ještě s nikým nelíbala.“

Pronesl to, jako by mluvil s čerstvě narozeným štěňátkem.

„Oukej,“ řekla jsem.

Lezlo mi to na nervy. Tommy mi lezl na nervy.

Tohle jsem přece chtěla, ne? Romantickou chvilku v šeru?

„Hele,“ začal znovu a věnoval mi soucitný úsměv, „každej se dřív nebo později s někým vykouzne. Nic to neznamená. Není nic divnýho na tom, že s romantikou nemáš zkušenosti. Nebo tak.“

Nemám zkušenosti s romantikou? Málem jsem vyprskla smíchy. Romantiku studuju s akademickou pečlivostí. Jako posedlá výzkumnice. Z romantiky bych mohla z fleku maturovat.

„Jo,“ hlesla jsem.

„Georgio...“ Tommy se ke mně přiblížil a v tu chvíli jsem si uvědomila, co cítím.

Znechucení.

Zaplavila mě vlna čirého znechucení.

Byl tak blízko, až se mi z toho chtělo ječet. Chtěla jsem rozbít skleničku a pak se pozvracet. Pevně jsem sevřela opěrky židle a ze

všech sil jsem se snažila neuhnout pohledem, pokračovat v pohybu, *políbit ho*, jenže on byl tak *strašně* blízko, že se mi z toho dělalo špatně. Chtěla jsem pryč.

„Nevadí, že jsi nervózní,“ pronesl. „Vlastně mi to přijde docela roztomilý.“

„Nejsem nervózní,“ opáčila jsem. Byla jsem znechucená jeho blízkostí. Že po mně něco chce. To není normální, že ne?

Položil mi ruku na stehno.

A v tu chvíli jsem sebou cukla, prudce jeho ruku odstrčila, načež Tommy shodil lahev ze svojí opěrky, vrhl se po ní a spadl ze židle.

Přímo do ohniště.

V JEDNOM OHNI

Měla jsem si těch znamení všimnout. Jenže jsem se tak moc chtěla zamilovat, že jsem je všechna přehlédla.

První byl Luke ve čtvrté třídě. O přestávce mi do kapsy strčil vzkaz. *Pro Georgiu. Jsi moc krásná, chceš se mnou chodit? Ano [] Ne []*. Luke.

Zaškrtila jsem *Ne* a on probřečel celou matematiku.

O rok později, když se všechny spolužačky rozhodly, že si chtějí najít kluky, jsem se cítila úplně mimo, a tak jsem se zeptala Luka, jestli má ještě pořád zájem, jenže on už chodil s Ayeshou, takže řekl ne. Všechny nové párečky si na oslavě konce školního roku spolu hrály na prolézačkách a já se cítila smutná a osamělá.

Druhý byl Noah ze školního autobusu, v osmičce, i když si nejsem jistá, jestli se počítá. Pozval mě na rande na Valentýna, protože to tak dělají všichni – každý chce na Valentýna někoho mít. Noah mě děsil, protože byl hlučný a rád po lidech mrskal sendviče, a tak jsem jen zavrtěla hlavou a dál zírala z okna.

Třetí byl Jian z chlapecké školy, v prváku. Hodně lidí z něj bylo úplně urvaných. Na jedné akci u někoho doma jsme spolu zabředli do dlouhé debaty o tom, jestli je *Love Island* dobrá reality show, nebo ne, a pak, když byli všichni – včetně nás dvou – úplně namol, se mě pokusil políbit. Bývalo by to bylo tak snadné.

Stačilo se jen předklonit a jít do toho.

Jenže já nechtěla. Nelíbil se mi.

Čtvrtý byl teda Tommy, kterého jsem znala ze školy a který vypadal trochu jako Timothée Chalamet. Moc jsem ho neznala, ale tentokrát mě to trochu ranilo, protože jsem si myslela, že se mi vážně líbí. Jenže jsem to nedokázala udělat, protože se mi nelíbil, ne *takhle*.

Celých sedm let jsem jen předstírala.

Jeden náhodný výběr, když mi v jedenácti nějaká holka ukázala fotku a řekla mi, ať si vyberu kluka.

Tommy se mi nelíbil.

Očividně se mi nikdo nikdy nelíbil.

Zavřeštěla jsem. Tommy zavřeštěl. Celou paži měl v jednom ohni.

Překulil se na bok a najednou se odněkud vyřítila Pip, popadla deku a vrhla se přímo na Tommyho. Zatímco se snažila zadusit plameny, Tommy vrískal *do prdele, do prdele*, pořád dokola, a já jen zírala, jak hoří.

Jako první se dostavil šok. Byla jsem paralyzovaná. Jako by se mi to jen zdálo.

Pak mě přepadl vztek, že mi zničil bundu.

Byla to moje oblíbená bunda, do hajzlu.

Neměla jsem ji dávat nějakému týpkovi, kterého ani neznám. Který se mi ani *nelíbí*.

Najednou se u nás objevil i Jason a ptal se Tommyho, jestli je zraněný, ten ale jen seděl a zavrtěl hlavou, sundal ze sebe zbytky mojí oblíbené bundy, prohlédl si nedotčenou ruku a řekl: „Co to kurva mělo být?“ Pak se podíval na mě a zopakoval: „Co to kurva mělo být?“

Pohlédla jsem na člověka, kterého jsem náhodně vybrala z fotky. „Beru tě jen jako kamaráda. Moc se omlouvám. Jseš milej, ale... jen kamarád.“

Jason a Pip se na mě současně otočili. Kolem nás se začínali shlukovat lidi, spolužáci, co se pomalu trousili z domu, aby zjistili, co je to za řev.

„Jak to kurva myslíš?“ zaryčel Tommy, než ho obklopili jeho kamarádi a začali se ujišťovat, že je v pohodě.

Zírala jsem na něj a v hlavě se mi honilo jen *to byla moje bunda, sakra a sedm let a nikdy ses mi nelíbil*.

„Georgio,“ sykla Pip. Stála vedle mě a tahala mě za ruku. „Myslím, že bychom měli jít domů.“

BEZ LÁSKY

„Nikdy se mi nelíbil,“ pronesla jsem v autě, když jsme zastavili před domem Pip a já vypnula motor. Pip seděla vedle mě, Jason byl vzadu. „Sedm let a já si celou dobu něco nalhávala.“

Jejich mlčení mi přišlo podezřelé. Jako by nevěděli, co říct. Měla jsem zvrácenou chuť zakřičet, že je to jejich vina. Hlavně Pip. To ona mě do tohohle uvrtala. Celých sedm let si ze mě kvůli Tommymu utahovala.

Ne, to není fér. Nemůže za to.

„Je to moje vina,“ hlesla jsem.

„Já to *nechápu*,“ prohlásila Pip a divoce zamávala rukama. Ještě pořád byla trochu opilá. „Vždyť... vždyť se ti líbil od šestý třídy.“ Její hlas postupně slábl. „Tohle byla tvoje... tvoje *velká šance*.“

Rozchechtala jsem se.

Je zajímavé, jak dlouho člověk dokáže sám sebe vodit za nos. Sebe i ostatní.

Dveře domu se otevřely a z nich se vynořili rodiče Pip oděni ve sladěných županech. Manuel a Carolina Quintanaovi byli další z těch dokonale zamilovaných párů s neuvěřitelným příběhem o tom, jak se dali dohromady. Carolina vyrostla v kolumbijském Popayánu a s Manuelem, původem z Londýna, se setkala, když sedmnáctiletý Manuel vyrazil do Popayánu za svou umírající ba-

bičkou. Carolina bydlela hned vedle, slovo dalo slovo a bylo. I takové příběhy existují.

„Nikdy v životě jsem se do nikoho nezabouchla,“ řekla jsem. Všechno mi začínalo docházet. Nikdy jsem se do nikoho nezabouchla. Do kluka, do holky, do nikoho, koho jsem kdy potkala. Co to ale znamená? Znamená to vůbec něco? Nebo jen dělám něco špatně? Je se mnou něco špatně? „Věřili byste tomu?“

Další pauza. „No, to je v poho,“ pronesla konečně Pip. „V poho, kámo. Určitě jednou někoho...“

„Neříkej to,“ přerušila jsem ji. „Prosím, neříkej to.“

A tak nic neřekla.

„Víte, ta představa – *představa*, že s někým jsem, je fajn. Představa, že se mi Tommy líbí a že se s ním líbám u táboráku po maturitáku a pak mi zůstane hezká vzpomínka. To všechno je moc fajn. Chtěla jsem to.“ Uvědomila jsem si, že křečovitě svírám volant. „Jenže z reality se mi zvedá kufr.“

Ticho. Dokonce ani Pip, které alkohol pokaždé rozvázal jazyk, nic neřekla. Ani moji nejlepší kamarádi mě nedokázali nijak utěšit.

„No... Tohle byl super večer, co?“ zamumlala Pip a začala se soukat ven z auta. Nechala otevřené dveře a dramaticky na mě ukázala prstem. V brýlových sklech se jí přitom odrážela světla pouličních lamp. „Ty. Výborná. Ohromující. A ty...“ Dloubla Jasona, který se mezitím přesunul na sedadlo spolujezdce, do hrudníku. „... Fantazie. Vážně fantastická práce.“

„Napij se vody,“ opáčil Jason a poplácal ji po hlavě.

Sledovali jsme, jak kráčí ke dveřím, kde ji její máma lehce sjela za to, že se opila. Její táta nám zamával, my zamávali zpátky, pak jsem nastartovala auto a jeli jsme pryč. Mohla to být výborná noc. Vlastně to mohla být nejlepší noc mého života, kdybych byla do Tommyho doopravdy zabouchnutá.

Další zastávka byl Jason. Bydlel v domě, který postavili jeho tátové, oba architekti. Rob a Mitch se seznámili na univerzitě –

studovali stejný obor – a v jednu chvíli se ucházeli o stejnou stáž. Rob vyhrál, přičemž tvrdí, že zaslouženě, zatímco Mitch pokaždé oponuje, že nechal Roba vyhrát, protože se mu líbil.

„Většina lidí v našem věku se už s někým líbala,“ prohodila jsem, když jsme dorazili.

„To je fuk,“ odpověděl.

Jenže není. Není to fuk. Není náhoda, že zrovna já jsem pozadu. Všechno, co se dneska stalo, bylo znamení, že se musím snažit víc, nebo budu do konce života sama.

„Nepřipadám si jako pubertačka,“ pokračovala jsem. „Mám pocit, že jsem z teenagerství propadla.“ A Jason očividně nevěděl, jak zareagovat, protože nic neřekl.

V autě na příjezdové cestě před naším rodinným domem, s mlhavou vzpomínkou na to, jak mi kluk sahá na stehno, jsem vypracovala plán.

Za chvíli nastoupím na univerzitu. Příležitost, jak začít znovu s čistým štítem a udělat ze sebe někoho, kdo se dokáže zamilovat, kdo zapadne do svojí rodiny, mezi vrstevníky, do světa. Sprátelím se s hromadou lidí. Zapišu se do univerzitních spolků. Najdu si kluka. Nebo klidně holku. Protějšek. A budu se poprvé líbat a přijdu o panenství. Jen jsem trochu opožděná. Neumřu sama.

Budu se víc snažit.

Chci lásku až za hrob.

Nechci zůstat bez lásky.

ČÁST DRUHÁ

ZMĚNA

Cesta na Durhamskou univerzitu trvala šest hodin, přičemž jsem většinu času strávila odepisováním na salvu zpráv od Pip na Facebooku. Jason do Durhamu vyrazil už před pár dny a já a Pip jsme měly jet společně, jenže se ukázalo, že moje tašky a krabice zabraly celý kufr tátova auta a většinu místa na zadních sedačkách. Takže nám nezbývalo než si psát na messengeru a sledovat, jestli se zahlédneme na dálnici.

Felipa Quintanaová

Nová hra!!!!

Deset bodů pokaždý, když se uvidíme na dálnici

Georgia Warrová

a co dostaneme, když nasbíráme nejvíc bodů

Felipa Quintanaová

Věčnou slávu

Georgia Warrová

hmm, dala bych si pohár věčné slávy

Felipa Quintanaová

KÁMO PRÁVĚ JSEM TĚ VIDĚLA!!!!!!!!!!!!!!

Mávala jsem, ale nevidělas mě

Odmítnutí

Moderní tragédie v podání Felipy Quintanaové

Georgia Warrová

se s tím smíř

Felipa Quintanaová

Potřebuju terapii jako sůl

Platíš

Georgia Warrová

žádnou terapii ti neplatím

Felipa Quintanaová

Tss

Myslela jsem, že jsi kámoška

Georgia Warrová

vezmi svejch 10 bodů a zaplat' si ji sama

Felipa Quintanaová

NEŘÍKEJ DVAKRÁT

Cesta se táhla neúměrně dlouho, a to i přesto, že mi Pip dělala společnost prostřednictvím zpráv. Táta většinu jízdy prospal. Máma trvala na tom, že když řídí, tak vybere, jaké rádio budeme poslouchat, a všude kolem byla jen dálnice, záblesky šedé a zelené a jen jedna zastávka na benzínce. Máma mi koupila chipsy, jenže já byla tak vy-stresovaná z toho, co mě čeká, že jsem pytlík na klíně ani neotevřela.

„Nikdy nevíš,“ prohodila máma ve snaze mě rozveselit, „třeba tam potkáš nějakého milého mladíka!“

„Možná,“ odušila jsem. *Nebo milou mladici. Bože, kohokoli. Prosím. Topím se v zoufalství.*

„Spousta lidí potká svoje životní partnery na vysoké. Jako třeba já a tvůj táta.“

Máma mi pravidelně ukazovala kluky, o kterých si myslela, že by se mi mohli líbit, jako bych snad dokázala za některým z nich jen tak jít a pozvat ho na rande. Navíc se mi nikdo z nich ani nelíbil. Máma to ale nevzdávala. Řekla bych, že nejspíš ze zvědavosti. Chtěla vědět, jaký typ člověka si vyberu, asi jako když se díváte na film a čekáte, až se objeví objekt zájmu.

„Jo, možná,“ zamumlala jsem. Nechtěla jsem jí říkat, že její pokus o povzbuzení mě spíš uvrhl do ještě větší mizérie. „To by bylo fajn.“

Začínalo se mi dělat špatně od žaludku.

Ale takhle se nejspíš při nástupu na vysokou cítí každý.

Durham je starobylé městečko se spoustou kopců a ulic s kočičími hlavami, což se mi ohromně líbilo, protože jsem si připadala jako v *Tajné historii* nebo nějakém jiném hlubokém a mysteriózním dramatu z univerzitního prostředí, kde je hodně sexu a vražd.

Ne že bych snad měla nakročeno k tomu jedno nebo druhé zažít.

Museli jsme zajet na rozlehlé pole a čekat v autě, dokud nás nezavolají, protože všechny koleje na Durhamské univerzitě jsou prťavé a nejsou kolem nich žádná parkoviště. Spousta studentů a rodičů během čekání vylézala z aut a dávala se do řeči s ostatními. Věděla jsem, že bych měla udělat totéž a začít navazovat kontakty.

Moje pracovní teorie je taková, že to, že se mi nikdy nikdo pořádně nelíbil, hodně souvisí s tím, jak jsem stydlivá a introvert-

ní – možná jsem se nebavila s dost lidmi, nebo mi možná lidi prostě vadili, a přesně proto jsem se nikdy nechtěla s nikým líbat. Kdybych prostě zapracovala na svém sebevědomí, snažila se být přátelštější a společenštější, tak bych měla stejné prožitky a zážitky jako ostatní.

Začátek vysokoškolského studia mi přišel jako dobrý odrazový můstek.

Felipa Quintanaová

Hej, jsi už ve frontě

Skamarádila jsem se s holkou ve vedlejším autě

*Normálně si s sebou přivezla nějakou kapradinu, je velká
jak kráva*

Má snad metr a půl

Update: kapradina se jmenuje Roderick

Zrovna jsem se chystala odepsat, nebo možná i vystoupit z auta a poznat tu novou holku a Rodericka, jenže v tu chvíli máma nastartovala.

„Už nás volají,“ oznámila a ukázala před sebe, kde na nás mával nějaký člověk v reflexní vestě.

Táta se otočil a široce se na mě usmál. „Připravená?“

Jasně, bude to trnitá a strašidelná a nejspíš trochu trapná cesta, ale byla jsem odhodlaná stát se někým, kdo dokáže podlehnout kouzlu lásky.

Věděla jsem, že mám *před sebou celý život* a že *jednoho dne se to stane*, ale zároveň jsem měla pocit, že pokud se nezměním a nepraštím do toho na vysoké, tak se to nestane nikdy.

„Jo,“ odpověděla jsem.

A taky jsem nechtěla čekat. Chtěla jsem začít hned.